

## **Zpívající švec z Pyšné princezny: Bohuslav Čáp přišel o milovanou ženu, do 3 týdnů se znova oženil**

<https://medium.seznam.cz/clanek/1000-a-jeden-pribeh-zpivajici-svec-z-pysne-princezny-bohuslav-cap-prisel-o-milovanou-zenu-do-3-tydnu-se-znova-ozenil-318000>

8. 9. 2026, 7:45

Jako zpívající švec z pohádky Pyšná princezna rozdával radost, v soukromí však Bohuslav Čáp čelil těžkým ranám. Manželka mu zemřela hodinu po jeho návratu ze zájezdu. Herec ale na žal nezanevřel a novou lásku našel u dávné známé se stejným osudem.

### **Článek**

Na jeden z divadelních zájezdů se Bohuslavu Čápovi vůbec nechtělo. Doma měl těžce nemocnou manželku a tušil, že její stav je vážný. Jenže divadelní povinnost byla neúprosná a herec nakonec odjet musel. Když se vrátil domů, zbývala jeho ženě pouhá hodina života.

Pro muže, kterého diváci znali jako bodrého, laskavého a optimistického zpívajícího ševce z legendární filmové pohádky Pyšná princezna, to byla jedna z nejtěžších ran života.

Krátce nato se dozvěděl, že podobnou ztrátou prochází jeho dávná přítelkyně z Ostravy. Rozjel se za ní – a během pouhých tří týdnů se vzali.

### **Strach ze smrti a útěk k divadlu**

Narodil se 26. října 1925 v malé vsi Borová u Náchoda. Jeho dětství a rané mládí brutálně přerušila německá nacistická okupace. Od roku 1942 byl nasazen do válečného průmyslu v Náchodě. Právě v této době se zároveň stal členem avantgardní divadelní skupiny Mladá scéna.

Divadlo mu v temné válečné době nabídlo úplně jiný svět. Když válka skončila, už věděl, kam chce svůj život nasměrovat. V roce 1945 získal angažmá v nově vzniklém oblastním divadle v Náchodě. Odtud vedla jeho cesta v letech 1946–1947 do Horáckého divadla v Jihlavě, později přes Kladno a od roku 1950 do Divadla Oldřicha Stibora v Olomouci.

Měl v sobě neokoukanou zemitost, výrazný hlas a schopnost zahrát obyčejného člověka z lidu bez jakéhokoli patosu a přehrávání. Divadelní instinkt ho postupně vypracoval v profesionálního herce, který dokázal být komický i melancholický zároveň.

Právě v době svého olomouckého angažmá dostal šestadvacetiletý Bohuslav Čáp příležitost, která ho měla zapsat do české filmové historie.

Režisér Bořivoj Zeman připravoval novou celovečerní filmovou pohádku. Scénář vycházel z klasického příběhu Boženy Němcové a film dostal název Pyšná princezna.

Zeman do hlavních rolí krále Miroslava a princezny Krasomily obsadil charismatického Vladimíra Ráže a mladičkou Alenu Vránovou. Čáp dostal postavu veselého a mazaného ševce z Půlnočního království. Byla to jeho vůbec první filmová role.

A role zpívajícího ševce, který kvůli zákazu zpěvu v Půlnočním království překročí hranici do země krále Miroslava, se stala jedním z nezapomenutelných momentů celé pohádky.

Čáp do postavy vložil hřejivost, jiskru v oku a dětskou radost. Pohádka vstoupila do kin v roce 1952 a rozpoutala naprosté šílenství. Vidělo ji více než 8,2 milionu diváků a dodnes zůstává

nejnavštěvovanějším českým či československým filmem v historii tuzemských kin. Šestadvacetiletý herec se doslova přes noc zapsal stal slavným.

### **Krutá daň**

Po takovém monumentálním filmovém debutu by každý logicky předpokládal, že se mladému herci otevrou brány všech barrandovských ateliérů a nabídky se posypou jedna za druhou.

Stal se však přesný opak, který odhalil stinnou stránku tehdejšího centralizovaného filmového světa.

Po Pyšné princezně následovalo pro Bohuslava Čápa více než deset let bez další role v celovečerním filmu.

Nebylo to proto, že by o něj filmoví tvůrci neměli zájem. Sám Čáp v pozdějších letech vzpomínal, že scénáře a nabídky z Prahy skutečně přicházely. Jenže on byl vázán stálým angažmá v oblastním divadle v Olomouci.

Praha byla tehdy vlakem daleko a divadlo svou mladou hereckou oporu na náročná natáčení ne vždy uvolňovalo. „Dostal jsem sice několik nabídek po Pyšné princezně, ale nic se neuskutečnilo,“ vzpomínal později.

Z mnoha slibných filmových rolí tak nakonec sešlo a Čáp musel zůstat na hanáckých prknech. Zatímco jeho kolegové z Pyšné princezny sbírali filmové vavříny v hlavním městě, on hrál večer co večer pro olomoucké publikum.

Byla to hořká zkušenost, ale Čáp v sobě neživil zášť. Bral divadlo jako své pravé řemeslo a věřil, že poctivá práce si svou cestu k lidem vždycky najde.

Jeho trpělivost a mimořádná profesionalita se nakonec ukázaly jako ta nejlepší deviza. V roce 1961 se z Olomouce přesunul do Státního divadla v Ostravě, kde prožil mimořádně silná a plodná tvůrčí léta.

V drsném severomoravském prostředí se vypracoval v jednoho z nejvšestrannějších charakterních herců své generace. Hrál Shakespeara, moderní dramata i komedie. Právě v Ostravě se také díky místnímu televiznímu studiu začal pravidelněji vracet před kameru.

V roce 1962 se objevil hned v několika televizních inscenacích a o rok později se po dlouhé pauze vrátil také k celovečernímu filmu rolí horníka Sopucha v dramatu Lucie. Jeho neokázalého, hluboce lidského a technicky přesného herectví si nakonec všimli v hlavním městě.

Na konci roku 1966 přišla nabídka, která se neodmítá: Bohuslav Čáp byl angažován do činohry Národního divadla v Praze, jejímž členem se stal počátkem roku 1967. Byl to triumfální návrat na výsluní.

V Národním divadle působil více než dvě dekády a vytvořil zde desítky postav. Byl to spolehlivý pilíř souboru, výrazný především v tragikomických a charakterních rolích.

### **Smrt první ženy a zpráva z milované Ostravy**

Nejtěžší životní rány však nepřicházely před kamerou. Bohuslav Čáp podle vzpomínky Zuzany Maléřové rád jezdil s činohrou Národního divadla na zájezdy.

Jen na jeden z nich se mu nechtělo. Doma měl těžce nemocnou první manželku a chtěl zůstat s ní. Odjet však musel. Když se ze zájezdu vrátil domů, jeho žena ještě žila. Zemřela přibližně hodinu po jeho návratu.

Pro muže, který byl známý optimismem a schopností rozdávat dobrou náladu, to byla drtivá životní rána. Pak však přišla zpráva z jeho milované Ostravy. Jeho dávná přítelkyně z tamních divadelních let procházela podobnou tragédií. Také ona přišla o člověka, který jí byl blízký. Bohuslav Čáp věděl, co podobná ztráta znamená.

Rozjel se za svou dávnou přítelkyní do Ostravy. Oba měli za sebou hlubokou osobní ztrátu a oba znali cenu času mnohem lépe než předtím. Události pak nabraly rychlost, která by zvenčí mohla působit téměř nepochopitelně. Do tří týdnů se vzali.

Nešlo přitom o úplně neznámou ženu, kterou by Čáp potkal až po smrti své první manželky. Byla to jeho dávná přítelkyně z ostravského období.

Právě v Ostravě ostatně během svého angažmá poznal také budoucí manželku Evu Sýkorovou, která pracovala v divadelních kancelářích a archivech. Čápův druhý sňatek vydržel až do jeho smrti.

### **Muž, který neznal hořkost**

Bohuslav Čáp zůstal aktivním hercem téměř až do svých posledních dnů. V osmdesátých letech a na počátku let devadesátých se pravidelně objevoval v televizních pohádkách, inscenacích a seriálech. Hrál moudré dědečky, staré učitele, úředníky, policisty i venkovské figurky.

Diváci si ho pamatují z pohádky Nebojsa, filmu Smrt talentovaného ševce, seriálů Dobrá Voda, Létaující Čestmír, Rodáci nebo Přítelkyně z domu smutku.

Když na sklonku života vážně onemocněl, svůj stav si příliš nepřipouštěl.

„Pro mě se nic neděje,“ říkával. Ještě 26. května 1997, pouhých šestnáct dní před smrtí, stál na jevišti Národního divadla jako Fortel v Shakespearově Snu noci svatojánské. V roce 1996 obdržel od Herecké asociace cenu Senior Prix.

Bohuslav Čáp zemřel v Praze dne 11. června 1997 ve věku nedožitých dvaasedmdesáti let.

Na vlastní přání neměl žádný smuteční obřad. Zanechal po sobě desítky divadelních, filmových, televizních i rozhlasových rolí.

Spisovatelka a publicistka Zuzana Maléřová o něm ve svých vzpomínkách zachovala větu, která funguje jako klíč k celé jeho osobnosti.

Napsala, že Bohuslav Čáp „považoval za přepych být nešťastný“.